

Ben (Ron Broekhart)

Met het uitzicht op de Waterweg zit ik na een fietstocht vanuit Schiedam heerlijk te genieten op een bankje op het Hoofd in Maassluis op een steenworp afstand van de plek waar ik in 1958 geboren ben. Terwijl ik staar naar de veerpont naar Rozenburg, zie ik hele flarden herinneringen uit mijn jeugd aan mij voorbij trekken. In 1968 raakte ik in de 5^e klas van de Dr.Kuyperschool bevriend met Ben. Terwijl ik nog rondliep in een korte broek en op plastic sandalen, ervoer ik door hem ongemerkt nieuwe aspecten van het leven. Ik stond op de drempel van mijn tienerjaren.

Ondanks dat Ben en ik vrijwel elkaars tegenpolen waren hadden we een intense vriendschap. Ben was een knappe gozer met lang bruin haar, een mooie gelaatstint en terecht geliefd bij de meisjes. Ik daarentegen had kort felrood haar met een huidskleur zo wit als een doek en geen meisje zag mij staan. Dat mag duidelijk zijn. Ben woonde in een koopwoning en ik in een flat 3 hoog achter. De vader van Ben rookte pijp, liep in een strak pak en had een splinternieuwe bruine Renault 16 voor de deur. Mijn vader werkte in de continudienst op een fabriek, rookte shag en ergens in de straat stond zijn aftandse Trabant in de kleur Oostblokbeige. Overigens zou ik nu anno 2018 een moord doen om een Trabant te mogen bezitten. In een opstel in de 6^e klas over beroepenkeuze gaf Ben aan dat hij later boswachter wilde worden. Ik had werkelijk geen idee en opperde bankdirecteur. Ik kwam er ook al snel achter dat Ben op jongens viel terwijl ik nog nooit van het begrip homo had gehoord en alleen maar geïnteresseerd begon te raken in meisjes. Knuffelen deed hij dan ook maar al te graag en ik wist niet beter dat het hoorde bij een hechte vriendschap. Mijn andere vriendje Rob kon daar over meepraten. Ondanks dat wij even oud waren was Ben veel verder in zijn ontwikkeling en een stuk volwassener. Ik keek dan ook erg tegen hem op en leerde veel van hem. Hij zette op zijn kamer, die vol stond met planten en kussens op de grond, altijd kamillethee als ik langs kwam. Ben was een echte hippie en ik zat op voetballen, mijn kamer hing vol met posters van voetbalteams en probeerde tevergeefs stoer te zijn en had al mijn eerste biertje gedronken. Ondanks alle tegenstellingen waren we hele goede vrienden en zagen elkaar elke dag. Een ding hadden wij wel gemeen. We waren beiden fan van de progressieve rockband Yes.

Op de middelbare school vormden Ben, Rob en ik een mooi trio en genoten wij van de jaren 70. Na de HAVO verloor ik Ben echter uit het oog, terwijl ik nu nog steeds bevriend ben met Rob. Vele jaren later zijn we nog op zoek geweest naar onze mooie jongen omdat wij wel benieuwd waren wat er van hem was geworden. Helaas vond Rob in 2016 een overlijdensbericht in de krant. We waren te laat, Ben was overleden aan kanker. Ik heb nog met de gegevens uit de advertentie via email contact gezocht met de man van Ben om te vragen of onze Ben ook zijn Ben was. Bij de bevestigende reply zat ook een recente foto van Ben. Rob en ik schrokken daarvan, want hij was onherkenbaar getransformeerd van hippie in een 'bal'. Hij schreef ook dat Ben vlak voordat hij de strijd moest opgeven een afscheidstournee door Maassluis had gemaakt. Langs zijn geliefde plekken uit zijn jeugd. Met een brok in de keel vernam ik dat daar ook de straat toe behoorde waar ik destijds in een flat woonde. 'kijk, daar 3 hoog achter woonde mijn vriendje Ron', had hij vol trots gezegd. Op de crematie hoorde ik ook dat hij bibliothecaris was, graag naar Bach luisterde en wel een wijntje lustte. Ik realiseerde me dat onze tegenpolen waren omgedraaid als een antipode. Ik had mij de laatste 30 jaar ontwikkeld tot een kamillethee drinkende vegetariër. Gelukkig geen bankdirecteur geworden, maar muzikant, componist en filmmaker met een grote liefde voor dier en natuur. Alleen mijn haar, inmiddels grijs geworden, is nog steeds kort, ik luister nog steeds naar de rockband Yes en ben nog steeds hetero.